

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 844/05
14.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа и саветника Марије Вуковић-Станковић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Лесковцу К. бр. 25/05 од 07.04.2005. године, у седници већа одржаној дана 14.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Лесковцу К. бр. 25/05 од 07.04.2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Лесковцу К. бр. 25/05 од 07.04.2005. године оглашен је кривим оптужени АА због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеци а у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 01.03.2005. године па до 11.03.2005. године. Истом пресудом оптужени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 1.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 20.550,00 динара а оштећеном малолетном НН на име имовинско-правног захтева износ од 12.220,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА адвокат АБ због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или иста преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији и оптужени осуди на казну затвора у краћем временском трајању.

Републички јавни тужилац у свом поднеску Ктж. бр. 985/05 од 18.05.2005. године предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбију као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је размотрио списе предмета, побијану пресуду, изјављену жалбу као и писмени поднесак Републичког јавног тужиоца, па је нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, ни повреде кривичног закона на штету оптуженог, на које жалбени суд, а у складу са одредаба чл. 380. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗКП-а, увек пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања уз истицање да оптужени није применио силу или претњу према малолетном оштећеном да би од њега одузео мобилни телефон тако што га је ударио песницом у пределу левог ока како је то првостепени суд погрешно утврдио, због чега није ни могао бити оглашен кривим за кривично дело разбојништва.

Супротно жалбеним наводима Врховни суд налази да је првостепени суд правилно, ценећи одбрану оптуженог у склопу са осталим изведеним доказима, а пре свега у вези са исказом оштећеног малолетног ММ, утврдио да је оптужени АА критичном приликом, у намери прибављања противправне имовинске користи за себе малолетног оштећеног ударио песницом у пределу испод левог ока, на који начин је од њега, употребом силе, одузео мобилни телефон, односно принудио га да свој телефон напусти јер је малолетни оштећени, одмах након ударца, побегао са на лица места.

Исто тако неоснован је навод жалбе браниоца оптуженог да оптужени критичном приликом није имао довољан степен свести да би могао да изврши кривично дело у питању с обзиром да је због алкохолисаности био у стању смањене урачунљивости, а није доказано да је код њега постојала намера присвајања туђе покретне ствари пре него што се довео у такво (алкохолисано) стање. По оцени одбране оптужени је једино могао бити оглашен кривим за кривично дело одузимање туђе ствари из чл. 175. КЗ РС.

По оцени овога суда стање свести и урачунљивости оптуженог у време извршења кривичног дела првостепени суд је поуздано утврдио а на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др ВВ који је у свом закључку навео да и под условом да је оптужени био под дејством алкохола, имајући у виду опис његовог сопственог стања, понашање и изношење редоследа догађаја, искључује се постојање тзв. компликованог или патолошког пијанства, што значи да је оптужени био у акутно алкохолисаном стању, у ком стању је могао да схвати кривично-правни значај дела, али му је способност управљања поступцима била смањена међутим, не и битно, а што, по правилној оцени првостепеног суда, не искључује одговорност оптуженог за извршено кривично дело.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА стичу сва обележја кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, за које га је огласио кривим.

Оцењујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности од значаја да казна буде већа или мања а које предвиђа чл. 41. ОКЗ-а. И по оцени овога суда изречена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца нужна је да би се постигла сврха кажњавања предвиђена одредбом чл. 33. ОКЗ-а како у смислу спречавања оптуженог да убудуће врши кривична дела и његовог преваспитања, тако и у смислу васпитног утицаја на друге да не чине кривична дела и јачања морала и утицаја на развој друштвене одговорности и дисциплине грађана.

На основу изложеног, а у складу са одредбама чл. 388. ЗКП-а, одлучено је као у изреци.

Записничар, Председник већа – судија,

Марија Вуковић-Станковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈК